

mult de toate - de sfințenie: de curăția inimii, care te face să-L vezi pe Dumnezeu. Și acest lucru, muritorul de rând nu îndrăznește să creadă a-l avea (Fapte 8,30-31). Dacă, în calitate de individ, omul nu deține acest lucru, îl are totuși în calitate de membru al Bisericii, - un mădular din trupului Domnului Hristos. În această postură omul are parte de experiența de viață adunată a Bisericii, lumina ei deslușitoare: de Sfânta Tradiție. În măsura în care omul o urmează, în gând și faptă, și el poate să devină vas al înțelepciunii ei.

Biblia nu este, cu alte cuvinte, singura sursă de adevăruri a Bisericii. Cuvântul viu este mai vechi decât cel scris și trăiește în continuare odată cu cele scrise. Înainte ca tot ceea ce a făcut și a

spus Iisus să apuce să fie consemnat, cuvintele și faptele Sale nu s-au pierdut. Apostolii au dat îndrumările lor nu numai în scris, dar și prin viu grai (cf. 2 Tesaloniceni 2,15), iar Biserica a fost îndemnată să țină seama de aceste învățături. Și așa a și făcut. Aceasta este Sfânta Tradiție, care trăiește în continuare în Biserică, din neam în neam.

Scriptura și Sfânta Tradiție țin una de alta și se sprijină reciproc. Tradiția dă viață celor scrise, este plămânul său. Cele două nu se pot rupe una de alta. Până la urmă, Scriptura este o tradiție scrisă, iar Sfânta Tradiție este o scriere trăită. Iar Scriptura, Tradiția și Fapta nu sunt decât un întreg: Hristos Cel în veci viu.

Sursa: doxologia.ro

PROGRAMUL LITURGIC

Luni 2 februarie	07:00	Utrenia și Sfânta Liturghie → Întâmpinarea Domnului
Marți 3 februarie	18:00	Sfântul Maslu
Sâmbătă 7 februarie	08:00 18:00	Ceasurile și Sfânta Liturghie Vecernia și Litia
Duminică 8 februarie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie Ap. I Corinteni 6, 12-20; Ev. Luca 15, 11-32; glas 2, voscr. 2 → Duminica a 34-a după Rusalii (a Întoarcerii Fiului Risipitor)

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului, abonați-vă pe sfantul-ilie.ro.
Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, București

BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„Omul cu judecată, luând aminte la sine, cumpănește cele ce i se cuvin și-i sunt spre folos. Acela cugetă care lucruri sunt folositoare pentru firea sufletului său și care nu. Așa se ferește el de cele nepotrivite, care i-ar vătăma sufletul și l-ar despărți de nemurire.” – Sfântul Antonie cel Mare

Nr. 596 / 1 februarie 2026

PĂRINTELE
BARTOLOMEU ANANIA

1921 - 2011

DUMNEZEU PE CELE NEPUTINCIOASE LE VINDECĂ ȘI PE CELE CU LIPSĂ LE ÎMPLINEȘTE

Cum poate evita cineva ca, încercând să atingă smerenia, să nu cadă în timiditate? Există vreo legătură între modestie și smerenie?

Acestea sunt lucruri foarte subțiri ale sufletului, cu care creștinul trebuie să umble cu grijă. Chiar sfinții umblau cu foarte multă grijă. Dacă veți citi sau reciti literatura filocalică, veți vedea aceasta, pentru că e foarte greu pentru unii să-și măsoare singuri dimensiunile duhovniciei. De aceea, un călugăr adevărat se predă în mâna unui părinte duhovnicesc, care să-l ghideze, și-și predă propria lui voință în voința celui alt, așa după cum Fiul L-a ascultat pe Tatăl, ca să fie o singură voință, întotdeauna

două voințe în deplin acord. Singur este foarte greu să te evaluezi.

Treceți pe la Mănăstirea Sucevița și vedeți scara Sfântului Ioan Scărarul pe peretele nordic al bisericii, observând cum călugării îmbunătățiți, cei care aspiră la sfințenie, se trudesesc pentru treapta înaltă. Ei nu o fac în virtutea sfințeniei, ci numai din dorul de Dumnezeu. Deasupra sunt îngerii, care-i susțin, iar dedesubt sunt demonii, care caută să-i împiedice și să-i facă să se poticnească. Veți vedea acolo un asemenea om căzând în hău de pe penultima sau antepenultima treaptă, deci foarte aproape de mâna lui Iisus, care-L așteaptă în capătul scării. Știți ce fenomen se întâmplă? În clipa în care se află pe una dintre treptele apropiate de desăvârșire, îi fulgeră un singur gând: „De acum ești desăvârșit, ai ajuns în capăt, ești sfânt!” și, în clipa în care sfântul gândește despre sine că este sfânt, atunci a căzut. Aceasta este expresia mândriei, opusul smereniei, care este păcatul de moarte al omului duhovnicesc.

Smerenia este un sentiment care trebuie să te însoțească permanent. Poate fi asemănată cu modestia. Aceasta nu înseamnă o autoflagelare, înseamnă doar conștiința dreptei măsuri, cât poți și cât nu poți. Important este să năzuiești către mai mult. Dar, vă spuneam eu acel adevăr, că măsura nu se poate umple omeneste până la capăt, ci doar Dumnezeu poate s-o desăvârșească.

Dumnezeu pe cele neputincioase le vindecă și pe cele cu lipsă le împlinește. Aceste lipsuri, inerente firii omenești, sunt împlinite totdeauna de Dumnezeu. Conștiința acestui gol inerent firii și existenței umane, pe care trebuie să-L umple Dumnezeu, îți conferă sentimentul smereniei sau al modestiei, al umilinței. Mândria nu trebuie comparată neapărat cu vanitatea. Trufia aceea, fără acoperire, îi aparține numai prostului. Există o mândrie care poate să fie vecină cu demnitatea, așa încât nu trebuie să fie confundate.

Omul trebuie să fie demn. Starea de umilință nu înseamnă înlăturarea demnității. Să ne gândim la Mântuitorul Hristos, Care a spus: *Dacă cineva îți dă o palmă peste obraz, întoarce-l și pe celălalt* – este un îndemn la smerenie, dar, când El s-a găsit în fața sinedriului și a fost palmuit nu a întors și obrazul celălalt, ci a spus: *Dacă am vorbit de rău, spune-mi ce am vorbit de rău! Iar dacă am vorbit bine, de ce Mă bați?* Aceasta este expresia demnității, a demnității lui Dumnezeu, dar și a demnității omului în fața justiției.

Repet, sunt lucruri foarte subțiri, care pot să ne păcălească și se interferează. Dar părinții pustiei recomandă o virtute cardinală în asemenea împrejurări: dreapta socotință sau discernământul, puterea de a discerne între bine și rău. Această putere de discernământ,

pe care o recomandă și Sfânta Scriptură, o amintește cu insistență și Sfântul Apostol Pavel, zicând: *Străduiți-vă să deosebiți duhurile*, adică duhul care poate să fie viclean, înșelător și care poate să fie, pe de altă parte, și benefic. În privința aceasta omul are foarte multă trudă interioară, iar dacă el singur crede că nu se poate descurca, atunci să apeleze la cineva mai bătrân, mai învățat, la un duhovnic și să-i spună ce are pe suflet și acela îl va călăuzi, pentru că va fi în stare ca, din afară, dar în comuniune cu el, să-i citească impasul și să-i ofere remediul.

Sursa: **Mitropolit Bartolomeu Anania**, *Rugăciunea, izvor de putere în încercările vieții*, Editura Doxologia

TITO COLLIANDER

BIBLIA ESTE RODUL LUCRĂRII TRUPULUI CU DUHUL ÎMPREUNĂ

Prin punerea mâinilor Apostolii au dat mai departe acea stare deosebită pe care au primit-o de la Duhul; dar totodată au primit sarcina de a propovădui Evanghelia, și chiar pe aceasta au dat-o mai departe. La început, au purces la aceasta prin viu grai. Dar mai apoi, tradiția grăită a luat chipul cărții: evanghelii, epistolii și descoperiri s-au înscris în cărți. Multă vreme cele povestite și cele scrise au mers mână în mână. Apoi s-a îndepărtat

tot ce nu se potrivea cu conștiința Bisericii. Și în fine, după trei sute de ani, Biserica păzită chiar de Duhul, a alcătuit Sfânta Scriptură: după canon. Fără de canon nu avem Biblie, fără de Biserică nu avem canon; un adevăr repetat!

La urma urmei, nu am avea nevoie musai de Scriptură. Dar întrucât avem un trup, înseamnă că avem nevoie de ea. Biblia, în întregime, este rodul lucrării trupului cu duhul împreună, al lui Dumnezeu cu oamenii, este o lucrare a Bisericii: o expresie văzută a cuprinsului ei. În Scriptură Biserica găsește tocmai adevărurile care îi dau viață, și pe care le înțelege ca pe cea mai mare comoară a sa. Biblia este ivită din chiar inima noastră, pentru că noi alcătuim Biserica. Purtăm în noi și păcatul strămoșesc și rătăcirea prin pustie și izbăvirea.

Pentru creștinătatea ortodoxă, Biblia este izvorul cel sfânt. De la prima și până la ultima pagină este vorba despre Adevăr și Viață: despre Hristos. Nu despre adevărul istoric, ci despre Adevărul Duhului cel atotcuprinzător.

Orice ortodox citește Biblia cu de la sine voie, pe limba lui. Dar cu firească smerenie, el își dă seama că judecarea faptelor după a sa cugetare pătimasă nu îi e de bună îndrumare: de aceea este nevoie de o privire mult mai cuprinzătoare, de experiențe acumulate, și, mai